

шлях широко рецепіювання міжнародних правових принципів, а тому аналіз такого роду продовжує бути актуальним і зараз.

Водночас, незважаючи на позитивні зрушення в процесі розвитку правового механізму запобігання та протидії корупції в діяльності бізнесу, починаючи з 2015-го року з часом практична реалізація запозичених міжнародних засад потребувала відшукання порозумінь з нашими реаліями, що також є актуальним для сучасної доктрини права та політичних особливостей нашої держави [2].

Дійсно, вказана проблематика є цілком логічною, а її виникнення обґрунтованим, оскільки не тільки фінансово-економічні, а й суспільні відносини в Україні значно відрізняються від тих, які мають місце в розвинутих західних країнах.

Список використаних джерел

1. Аналітична довідка «Боротьба з корупцією. Роль бізнесу в Україні». Київ: ТОВ «Фарбований лист», 2011. 51 с. URL: <http://ekmair.ukma.edu.ua/bitstream/handle/123456789/1483/Borotba%20z%20koruptsiiei.pdf>.

2. Жукова, Т.А. Вплив корупції на приватний сектор / Т.А. Жукова, А.С. Шестопап // Економічні проблеми сталого розвитку: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції імені проф. Балацького О.Ф., м. Суми, 27 травня 2015 р. / За заг. ред.: О.В. Прокопенко, М.М. Петрушенка. Суми: СумДУ, 2015. С. 382–383. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/141448737.pdf>.

Буковська Ольга Анатоліївна,
курсант навчально-наукового
інституту № 1 Національної академії
внутрішніх справ

Науковий керівник:

професор кафедри оперативно-
розшукової діяльності Національної
академії внутрішніх справ, кандидат
юридичних наук, доцент

Марков Михайло Миколайович

АНТИКОРУПЦІЙНА СТРАТЕГІЯ УКРАЇНИ

Державна антикорупційна програма з виконання Антикоруупційної стратегії визначає заходи, спрямовані на реалізацію Антикоруупційної стратегії, які є обов'язковими для виконання державними органами, органами місцевого

самоврядування та іншими суб'єктами, визначеними виконавцями таких заходів [1].

20 червня Верховна Рада України ухвалила закон, яким затвердив Антикорупційну стратегію України до 2025 року. Цей закон систематизує визначення в галузі антикорупційної політики, описує проблеми поширення корупції та у сфері боротьби з нею, способи та механізми їх вирішення. За попередніми підрахунками, дана стратегія допоможе заощаджувати до 200 млрд грн на рік.

Законом визначено п'ять основних засад антикорупційної політики на 2021–2025 роки:

- оптимізація функцій держави та місцевого самоврядування, зокрема, усунення дублювання повноважень різними органами;

- цифрова трансформація реалізації повноважень органами державної влади та органами місцевого самоврядування, прозорість діяльності та відкриття даних;

- створення на противагу існуючим корупційним практикам більш зручних та законних способів задоволення потреб фізичних та юридичних осіб;

- забезпечення невідворотності юридичної відповідальності за корупційні та пов'язані з корупцією правопорушення;

- формування суспільної нетерпимості до корупції, утвердження культури чесноти та поваги до верховенства права.

При НАЗК передбачено створення Координаційної робочої групи з питань антикорупційної політики. Її співголовами стануть голова НАЗК та міністр Кабміну. Склад групи затверджуватиме уряд, до неї можуть входити нардепи [2].

На ухвалення цього Закону чекали не тільки українські діячі, а й наші іноземні партнери:

- Антикорупційна стратегія прискорює європейську інтеграцію держави. Питання про наявність такої стратегії зокрема є і в опитувальнику ЄС, який заповнювала Україна.

- Забезпечить командну роботу усіх державних органів з побудови доброчесної влади та справедливого суспільства.

- Сприятиме прозорій відбудові України після перемоги.

За результатами соціологічних досліджень можна зробити висновок, що частка громадян, які мають досвід в корупції значно зменшилась за останні роки. Спостерігається поступове покращення порівняльних показників рівня корупції в Україні. Згідно з даними міжнародної організації «Transparency

International» у період з 2013 по 2019 роки Індекс сприйняття корупції в Україні зріс із 25 до 30 балів.

Однак результати цих досліджень свідчать, що досягнутий за останні роки прогрес не задовольняє суспільство, оскільки є надто повільним.

Низькі темпи реалізації антикорупційної політики в Україні суттєво сповільнюють її економічне зростання. Опитування бізнесу демонструє, що поширеність корупції та недовіра до судової системи є основними перешкодами для залучення в Україну іноземних інвестицій.

Разом з тим досвід таких країн, як Грузія та Польща, показує, що істотний прорив у протидії корупції можливий навіть протягом трьох–п'яти років за умови проведення державою швидких та ефективних змін. Концентрація зусиль на впровадженні антикорупційної політики дасть змогу Україні у найближчі роки наздогнати показники ІСП східноєвропейських держав – членів ЄС, а за 10 років досягти середньоєвропейських значень ІСП.

Метою цієї Антикорупційної стратегії є досягнення суттєвого прогресу у запобіганні та протидії корупції, а також забезпечення злагодженості та систематичності антикорупційної діяльності усіх органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Пріоритетні сектори державного управління, визначені стратегією:

- суд, прокуратура, поліція;
- державне регулювання економіки;
- державний та приватний сектори економіки;
- податки та митниця;
- будівництво, земля, інфраструктура;
- сектор оборони;
- охорона здоров'я та соціальний захист;
- система запобігання та протидії корупції[3].

Міжнародний досвід свідчить, що розробка та ухвалення антикорупційних стратегій дозволило багатьом країнам сформувати комплексні системи протидії корупції, значно посилити ефективність державного управління, оптимізувати функції щодо здійснення державного контролю та нагляду за діяльністю держустанов.

«Єдиного рішення у боротьбі з корупцією не існує. Кожна країна повинна вивчити свої унікальні обставини і розробити власну комплексну стратегію, яка має включати три головних аспекти – стримування корупції, її попередження та антикорупційну освіту. Доручити координувати й реалізовувати таку стратегію, а також залучати до неї громадськість, в ідеалі, треба ефективному та незалежному антикорупційному органу», – радить Тоні Квок Ман Вай [4].

Без Антикорупційної стратегії державні органи діють хаотично: запроваджені ними заходи із запобігання корупції можуть бути малоєфективними, оскільки відбуваються лише на одній невеликій ділянці. Антикорупційна стратегія об'єднує органи влади у єдину команду та допомагає їм взаємодіяти для досягнення кращих результатів.

Про скоординованість як необхідну умову ефективної боротьби з корупцією говорить Конвенція ООН проти корупції, яку підписала Україна.

Створення антикорупційної стратегії – найбільш розповсюджений інструментів для забезпечення такої координації. Так, Антикорупційні стратегії існують у ряді держав на різних континентах та рівнях достатку: Велика Британія, Сінгапур, В'єтнам, Йордан, Румунія, Єгипет, Вірменія тощо.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки» від 20.06.2022 р.

2. Антикорупційна стратегія. Національне агентство з питань запобігання корупції: [сайт]. URL: <https://nazk.gov.ua/uk/antukoruptsiyna-strategiya/>.

3. Антикорупційна стратегія на 2021–2025 роки. Національне агентство з питань запобігання корупції: [сайт]. URL: <https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2022/08/Antykoruptsiyna-strategiya-na-2021-2025-rr.pdf>.

4. URL: https://lb.ua/blog/olena_moshenets/520660_antikoruptsiyna_strategiya_veliki.html.